

เสวนาสร้างสรรค์เชิงนโยบาย
“การผังเมืองไทยใส่ใจธรรมชาติสิ่งแวดล้อม”

ผังเมืองเจียงใหม่ เปิงใจละยัง

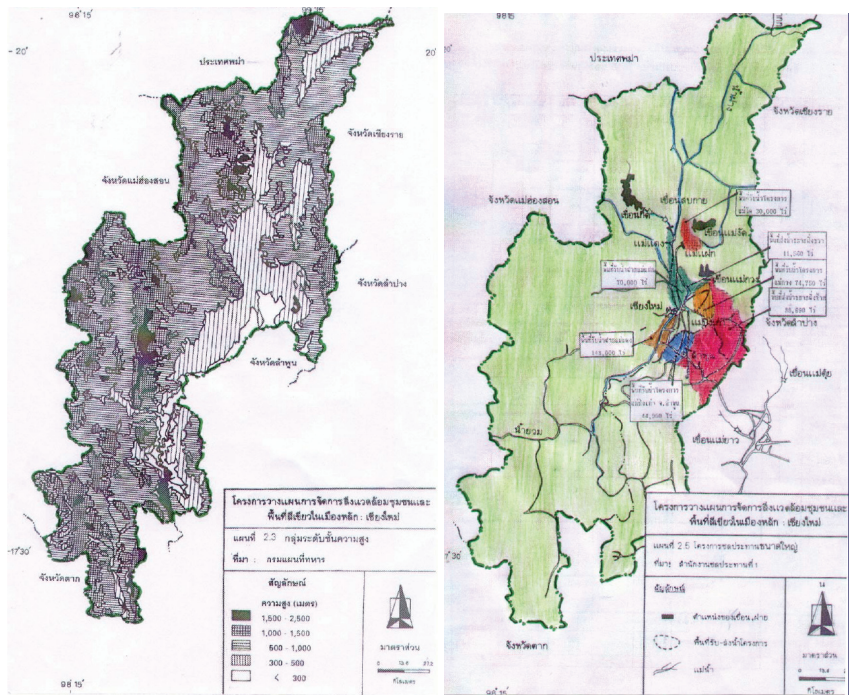
โดย ดร. ดวงจันทร์ อาภาวัชรุณม์ เจริญเมือง
หัวหน้ากลุ่มเมืองและสิ่งแวดล้อม สถาบันวิจัยสังคม
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
และเลขาธิการมูลนิธิสถาบันพัฒนาเมือง

ผังเมืองเจียงใหม่ เปิงใจละยัง แปลว่า ผังเมืองเชียงใหม่ พอใจหรือยัง โจทย์คือ ธรรมาภิบาลกับสิ่งแวดล้อม คำว่า “ธรรมาภิบาล” มันรวมอยู่หลายอย่างคิดว่า การวางผังเมืองนั้น เราต้องการให้เป็นเมืองที่คนอยู่ดีมีสุข เป็นเมืองที่ยั่งยืน ฉะนั้น กระบวนการที่ได้มาต้องมีการมีส่วนร่วมของประชาชน ความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ความโปร่งใสในกระบวนการวาง ความน่าเชื่อถือ และกฎหมายบังคับใช้ได้ การคาดคะเน และที่สำคัญคือ ความยุติธรรม ไม่ใช่บางคนเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ บางคนเข้าถึงข้อมูลข่าวสารไม่ได้

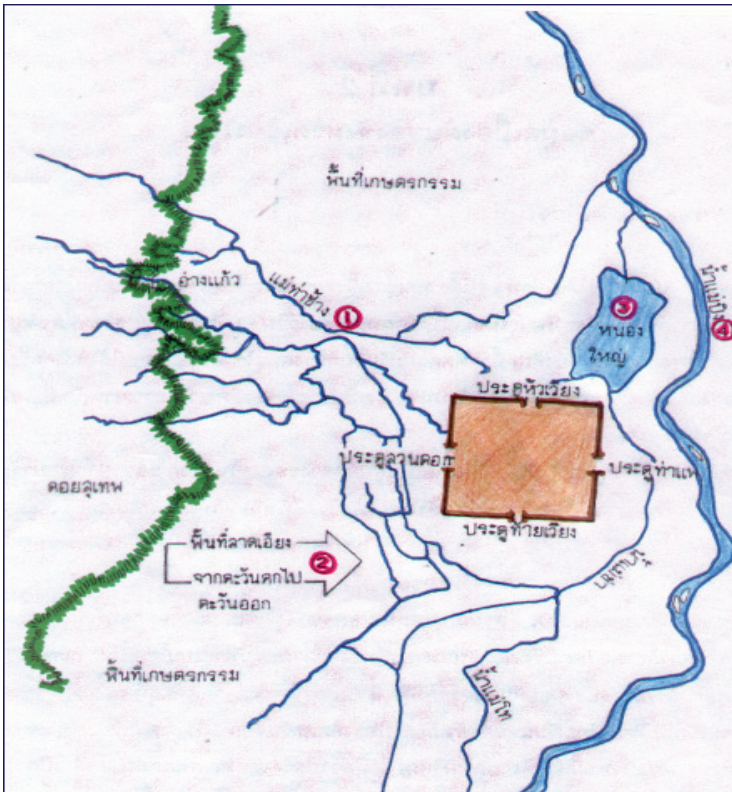
ประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมไม่ได้มีเฉพาะเรื่องสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมทางศิลปกรรมตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น แต่มีเรื่องสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมทางสังคมรวมอยู่ด้วย สาเหตุที่ชาวเชียงใหม่มาในวันนี้ เป็นผลด้านสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่เกิดจากโครงการขยายถนน รายละเอียดดังนี้

ขอบเขตของจังหวัดเชียงใหม่ในปัจจุบัน

จังหวัดเชียงใหม่เป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศไทย แต่มีพื้นที่ที่สามารถตั้งถิ่นฐานได้เพียงนิดเดียว คือตรงบริเวณที่มีสีอ่อนที่สุด บริเวณสีเข้มขึ้นไปจะเป็นชั้นความสูงที่มากขึ้น กลุ่มชลประทานได้ลงทุนในพื้นที่เหล่านี้ไปจำนวนมาก พื้นที่เหล่านี้จึงเหมาะสมกับเกษตรกรรมมากที่สุด เพราะมีน้ำอุดมสมบูรณ์ แต่ในปัจจุบัน พื้นที่เหล่านี้ถูกกำหนดให้กลายเป็นพื้นที่เมือง

ผังเมืองแรกของจังหวัดเชียงใหม่ วางไว้เมื่อพ.ศ. 1839 หรือ 712 ปีที่แล้ว โดย พญาเม็งราย ตามตำนานเล่าว่า พญาเม็งรายท่านเห็นชัยมงคลของเชียงใหม่ที่เป็นกายภาพอยู่ 4 ประการ ประการแรก คือมีน้ำไหลจากดอยสุเทพมาล้อมเมือง ประการที่สอง คือมีพื้นที่ลาดเอียงจากตะวันตกไปตะวันออก ประการที่สาม คือมีหนองใหญ่อยู่หนองอีสาน ประการที่สี่ คือมีแม่ปิงทางทิศตะวันออก ซึ่งผังเมืองได้เขียนไว้ในเอกสารชัดเจนมากเรื่องชัยมงคลเหล่านี้

ก่อนการวางผังเมืองเชียงใหม่ในสมัยปัจจุบันนี้ จังหวัดเชียงใหม่เป็นเมืองที่น่าอยู่มาก เรียกว่าเป็นเมืองในสวน มีต้นไม้อยู่ท่ามกลางธรรมชาติ ผู้คนอยู่กันอย่างสงบสุข แต่พอมีการวางผังเมืองทำให้มีการเปลี่ยนแปลงเยอะมาก เมืองเชียงใหม่นี้ถือเป็นต้นแบบของเมืองหลวงพระบาง ซึ่งนักวิชาการจากฝรั่งเศสได้มาศึกษาและไปปรับปรุงหลวงพระบาง จนปัจจุบันกลายเป็นเมืองมรดกโลกแล้ว แต่เมืองเชียงใหม่กลับเผชิญกับปัญหามากมาย

การศึกษาวัตถุประสงค์ของผังเมืองรวมเมืองเชียงใหม่ พบว่า มีการพูดถึงเรื่องกายภาพเยอะมาก แต่สิ่งที่ขาด คือเรื่องของคน คุณภาพชีวิตที่ดีของคน คนจะอยู่ดีมีสุขได้อย่างไร มีการเน้นเรื่องเศรษฐกิจเพื่อที่จะไปปรับใช้เศรษฐกิจระดับชาติหรือระดับภาค แต่ไม่ได้เน้นเรื่องเศรษฐกิจของเมืองว่า คนอยากอยู่อย่างไร เป็นเมืองของคนที่อยู่ดีมีสุขได้อย่างไร ในส่วนมาตรการและนโยบายที่เป็นสาระสำคัญ ต้องส่งเสริมอนุรักษ์ศิลปกรรมคุณค่าทางสถาปัตยกรรม เป็นต้น แต่เวลาผังที่ออกมา กลับไม่ได้สะท้อนนโยบายและมาตรการที่เขียนไว้

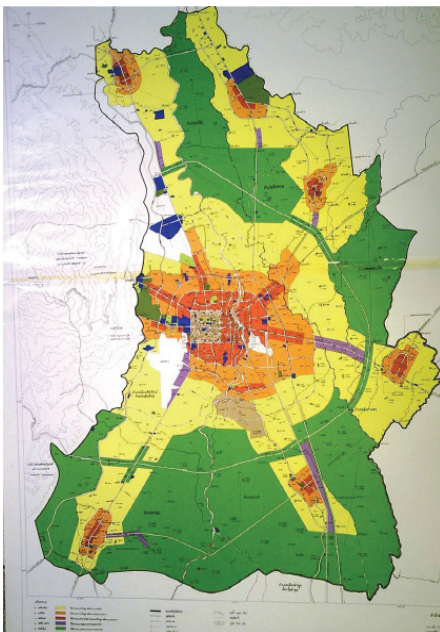
ผังเมืองรวมเชียงใหม่มีการวางผังครั้งแรกเมื่อพ.ศ. 2527 ผลของการวางผังเมืองครั้งแรกซึ่งมีรัยกว่าตารางกิโลเมตรนั้น ทำให้มีคนหนีไปตั้งพื้นที่อยู่บริเวณชายขอบ เพื่อหนีการเก็บภาษี เพราะถ้าอยู่ในพื้นที่เมืองแล้วภาษีจะแพง ผู้คนพากันกระจายไปอยู่ข้างนอก ผังเมืองรวมเชียงใหม่ดำเนินการโดยสำนักผังเมือง กรมการผังเมือง (เดิม) ภายหลังได้รวมกับกรมโยธาธิการ เปลี่ยนชื่อเป็นกรมโยธาธิการและผังเมือง ผังที่มีการปรับปรุงครั้งแรก มีหลายศูนย์กลางเพื่อกระจายไม่ให้กระจุกตัวบริเวณพื้นที่เทศบาล แต่มีเงื่อนไขว่า ถ้าจะทำเช่นนี้ ต้องมีการกระจายอำนาจไปอยู่อำเภอต่างๆ จึงจะได้ผล เพราะในปัจจุบันนอกจากไม่มีการกระจายอำนาจแล้ว ทุกอย่างยังกระจุกอยู่ในพื้นที่เทศบาลเช่นเดิม ในเรื่องของมาตรฐานการศึกษาที่ไม่กระจายไปยังพื้นที่รอบนอก ทำให้พ่อแม่ส่งบุตรหลานมาอยู่ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ทั้งหมด เกิดการกระจายตัวอย่างหนาแน่นในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ และทำให้โรงเรียนหลายแห่งในอำเภออื่นๆ ต้องปิดไป การจ้างงานก็เช่นกัน มีการกระจุกตัวเฉพาะพื้นที่ ซึ่งทุกเช้าจะมีการเดินทางข้ามเขตจากอำเภอต่างๆ ที่ถูกกำหนดเป็นศูนย์กลางมาทำงานในเขตเทศบาล

ดิฉันไปทำงานที่ city of Chicago ถ้าคุณไม่ได้อยู่ในเขตเทศบาล คุณก็ไม่มีสิทธิ์ได้รับการจ้างงานเพื่อจะทำงานกับเทศบาล นี่เป็นประเด็นที่ประเทศไทยไม่เคยมีการพูดถึง มีการเดินทางข้ามเขตตลอด เช่น กระทรวงมหาดไทยจะรับข้าราชการแล้วกระจายไปพื้นที่ต่างๆ มีการโอนย้ายผ่านไปผ่านมา ไม่มีการทำงานรับใช้พื้นที่ที่เขาอาศัยอยู่ แต่ถูกย้ายไปเรื่อย เช่นเดียวกับเรื่องของเศรษฐกิจ มีการจ้างงานในเขตเมืองสูงมาก ขณะที่อำเภออื่นๆ ไม่มีการดึงเอาการพัฒนาในด้านต่างๆ ไป ฉะนั้น แม้จะมีการวางหลายศูนย์กลาง แต่ในความเป็นจริงยังไม่เกิดขึ้น

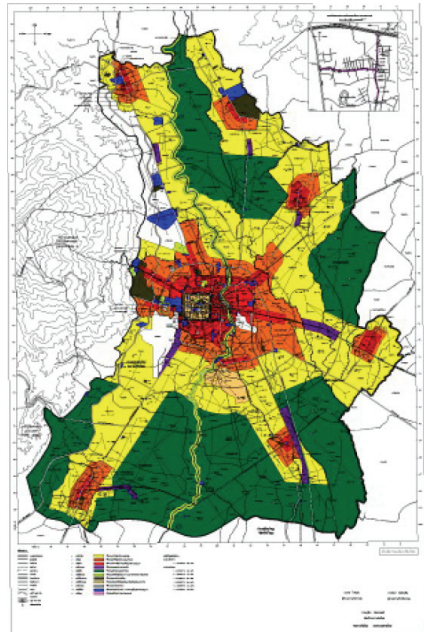
นอกจากนี้ ตามหลักการจังหวัดเชียงใหม่จะมีวงแหวน 3 วง เป็นตัวกันไม่ให้การพัฒนากระจายตัวเร็วเกินไป ซึ่งการขยายตัวของเมืองจะเกิดแบบเป็นขั้นตอน คือการทำวงแหวนวงในเพื่อให้กระจุกตัวบริเวณด้านในก่อน และเมื่อพื้นที่เมืองเต็มแล้วจึงค่อยขยายไปวงแหวนที่สอง ที่สาม ตามลำดับ แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น เชียงใหม่มีการทำวงแหวนเต็มไปหมด ทำให้เมืองแผ่ขยายเข้าไปในพื้นที่วงแหวนอื่น แถมการบังคับใช้ก็ยังไม่เกิดเนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้บังคับใช้ผังเมืองเอง ส่วนกลางทำหน้าที่เป็นผู้วางแผน หากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบอกว่าไม่เห็นด้วยกับการใช้แผนนี้ เขาก็ไม่ทำและการอนุญาตต่างๆ ก็กระจายไป ซึ่งเราเรียกกันว่า รวมศูนย์แบบแยกส่วน เช่น ผู้ประกอบการจะขออนุญาตพัฒนาที่ดินเป็นโครงการบ้านจัดสรร ต้องขออนุญาตจากกรมที่ดิน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผังเมืองจังหวัดท้องถิ่นแทบไม่มีบทบาทที่จะให้การอนุญาต

ผังเมืองรวมเมืองเชียงใหม่มีการต่ออายุผัง 2 ครั้ง เมื่อพ.ศ. 2538 และพ.ศ. 2539 โดยช่วงปลายปี พ.ศ. 2539 – 2542 นั้น เป็นสภานิติบัญญัติ ช่วงสภานิติบัญญัตินี้เป็นช่วงที่เกิด **ปัญหาหนักที่สุด** ต่อมา มีการปรับปรุงผังเมืองรวมเมืองเชียงใหม่ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2542 – 2547 และต่ออายุ 2 ครั้ง ซึ่งผังนี้ได้หมดอายุเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2549 ตอนนีเกิด สภานิติบัญญัติครั้งที่สองเช่นกัน ทำให้เกิดคำถามที่ผังเมืองยอมให้เป็นสภานิติบัญญัติได้อย่างไร ทั้ง ที่กฎหมายต้องมีความต่อเนื่องไปตลอด

ผังเมืองรวมเมืองเชียงใหม่ (ปรับปรุงครั้งที่ 1)
ฉบับที่ 78 (พ.ศ.2532)

ผังเมืองรวมเมืองเชียงใหม่ (ปรับปรุงครั้งที่ 2)
ฉบับที่ 431 (พ.ศ.2542)

ตอนนี้พวกเราถูกกล่าวโทษว่าเป็นเพราะประชาชนที่เรื่องมาก ค้านผังเมือง จนกระทั่งกลายเป็นสภานิติบัญญัติ ดิฉันขอถามว่าระหว่างนี้ทำไมไม่มีกฎหมายมารองรับ กฎหมายชั่วคราวก็ได้ จะให้ประธานองคมนตรีปกครองส่วนท้องถิ่นต่างๆ ออกกฎหมายของ เขาก็ได้ ตอนนีเกิดเสรีมากเลย คือปัญหาในการพัฒนาที่ดิน

“ภาพนี้ไม่ควรเกิดขึ้นใหม่คะ เพราะเชียงใหม่เป็นเมืองประวัติศาสตร์”

ปัญหาที่ผ่านมาคือ ข้อกำหนดของการใช้ที่ดินนั้นคิดเปอร์เซ็นต์พื้นที่ปลูกใหญ่ มาก ที่ดินนี้สมมติว่าเป็นพื้นที่สีเหลือง พื้นที่อาศัยหนาแน่นน้อย แต่อาคารสูงสามารถสร้าง ได้ ประเด็นนี้จะไม่เกิดในต่างประเทศเลย ถ้าที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย คือเป็นบ้านเดี่ยว ไม่ สามารถสร้างอาคารสูงได้ แต่กรณีนี้ เขาบอกว่าที่ดินยังไม่เต็ม จึงมีการอนุมัติก่อสร้าง ความ ขัดแย้งเรื่องอาคารสูงนี้ก่อให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในสังคมเมืองเชียงใหม่เยอะมาก

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529 ประชาชนได้มีการเรียกร้องให้ออกกฎหมายกระทรวงห้ามสร้าง อาคารสูงไปแล้ว โดยภาคประชาชนได้ร่วมกันผลักดันกฎหมาย แต่ยังมีกรณีกฎหมาย การสร้างอาคารสูงประชิดวัดในเชิงสังคมของคนภาคเหนือ เพราะว่าคนภาคเหนือนั้น มีกฎ จารีตอย่างหนึ่งที่เรียกว่า “ซิด” แล้วเขาจะไม่ทำ เพราะว่าไม่ดี เพราะคนไม่ควรที่จะอยู่สูง กว่าที่อยู่ของพระพุทธเจ้า พระพุทธรูป หรือศาสนสถานทั้งหลาย ปัญหานี้ยังไม่ได้รับการ

แก้ไข เพราะกฎหมายการก่อสร้างนั้นต่ออายุได้ตลอดชีวิต ขออนุญาตก่อสร้างตั้งแต่ปีพ.ศ. 2539 ต่ออายุไปเรื่อยๆ ทั้งๆ ที่เงื่อนไขใหม่เกิด และมีกฎหมายใหม่ออกมาในปี พ.ศ. 2534 แล้วนั้น สมมติเช่น ปี 2529 ขออนุมัติก่อสร้าง แต่ในปี 2534 ออกกฎหมายห้ามก่อสร้างในรัศมี 100 เมตร จากศาสนสถานและสถาบันการศึกษานี้ แต่สามารถต่ออายุได้ ทั้งๆ ที่ไม่ได้สร้างในต่างประเทศ ถ้ายังไม่ได้ก่อสร้างภายใน 2 ปี ต้องยื่นขออนุญาตใหม่หมด ต้องใช้กฎหมายเงื่อนไขใหม่หมด แต่ของประเทศไทยไม่ใช่อย่างนั้น ผลจากการแยกส่วนดูแลทำให้เกิดสภาพเช่นนี้มากมาย นี่คือการไม่ยุติธรรมของกฎหมาย คนรวยไม่ต้องถูกบังคับ แต่คนจนถูกบังคับ

อาคารสูงนั้นไม่ได้เป็นเรื่องมลพิษทางสายตาเพียงอย่างเดียว แต่มีความเกี่ยวข้องกับวิกฤตหมอกควันของเมืองเชียงใหม่ เพราะเมืองเชียงใหม่เป็นเมืองในแอ่ง หนาวนานนั้นอากาศนิ่งสนิท มลพิษทั้งหลายที่เกิดขึ้นหลังฝนตกก็จะสะสมหมด และไม่กระจายไปไหน จนกระทั่งฝนตกอีกครั้งหนึ่ง ไม่มีกลไกใดๆ ที่จะแก้ปัญหา แต่ผังเมืองไม่เคยพิจารณาเรื่องของอากาศ ขณะที่ต่างประเทศมีการศึกษาการไหลเวียนของอากาศซึ่งสามารถบอกได้ว่าตรงนี้คุณสูงได้ ตรงนี้ต้องเปิดโล่ง ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์มาก อาคารสูงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้

เกิดมลพิษทางอากาศ เพราะว่าบริเวณที่อยู่ใกล้กันจะเป็นพื้นที่ที่อับลม อากาศไม่ถ่ายเท ทำให้เราเผชิญปัญหาหมอกควันทุกปี

ชัยมงคลของเมืองเชียงใหม่ประการหนึ่งคือ หนองน้ำใหญ่หน่อสนานันซึ่งอยู่บริเวณแก่งศรีภูมิทะเลไป ปรากฏว่าผังเมืองได้วางผังให้มีถนนตัดผ่าน ซี่งถนนอักษุธร ทำให้พื้นที่รับน้ำ พื้นที่ชุ่มน้ำถูกถมไป เนื่องจากไม่มีการควบคุมการใช้ที่ดินบริเวณนี้ นี่คือการวางผังของคนที่ไม่ได้อยู่ในพื้นที่ มีข้อมูลทั้งหมด แต่ไม่นำข้อมูลไปใช้ในการวางผัง ทำให้พื้นที่รับน้ำหายไป อีกกรณีคือ ผังเมืองไม่เคยกำหนดพื้นที่เสี่ยงภัยน้ำท่วม มีการตั้งถิ่นฐานตรงบริเวณที่เรียกว่า “ทุ่ง” เช่น ทุ่งโฮเต็ล ทุ่งช้างคลาน “หนอง” ซึ่งในความหมายคือ เป็นที่ลุ่ม คนที่อยู่บริเวณพื้นที่เหล่านี้เผชิญปัญหาเรื่องน้ำท่วมซ้ำซากทุกปี แต่ที่มากที่สุดคือปี พ.ศ. 2548 เมื่อวงแหวนรอบในที่ผังเมืองกำหนดนั้นไม่อนุญาตให้น้ำผ่าน นี่ต้องโทษเรื่องการก่อสร้างด้วย ทั้งหลายกรณีที่ยกมาคือปัญหาที่เราเผชิญและยังไม่ได้รับการแก้ไข

นี่เป็นผลงานของที่ดินส่วนหนึ่ง ตอนนั้นที่ดินทำงานอยู่ผังเมือง ผังเมืองได้กำหนดให้มีการถมแม่น้ำปิงเพื่อพัฒนาที่ริมฝั่งแม่น้ำปิง ตอนนั้นที่ดินเองได้มีส่วนสำคัญในการเขียนแบบ ดิฉันได้ถามคุณเทอดเกียรติ ศักดิ์คำดวง เจ้าหน้าที่ที่ดินว่า เอ๊ะ! มันผิฉันเอาดินไปถมแม่น้ำได้อย่างไร ท่านตอบว่า ประเทศสิงคโปร์ก็ถม ไม่เป็นไร

“กฎหมายจารีตเรานี้ ไม่ให้ถมสมุทร ถือว่าเป็น “ซิดหลวง” จะมีผลกระทบต่อนคนจำนวนมาก แต่ว่าผังเมืองของเราไม่ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการกำหนดอะไรเลย”

“นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมเชียงใหม่ คน เชียงใหม่ปกติแล้วไม่ค่อยจะลุกขึ้นมาทำอะไร ไม่อยากทะเลาะกับภาครัฐ แต่นี่ทนไม่ได้”

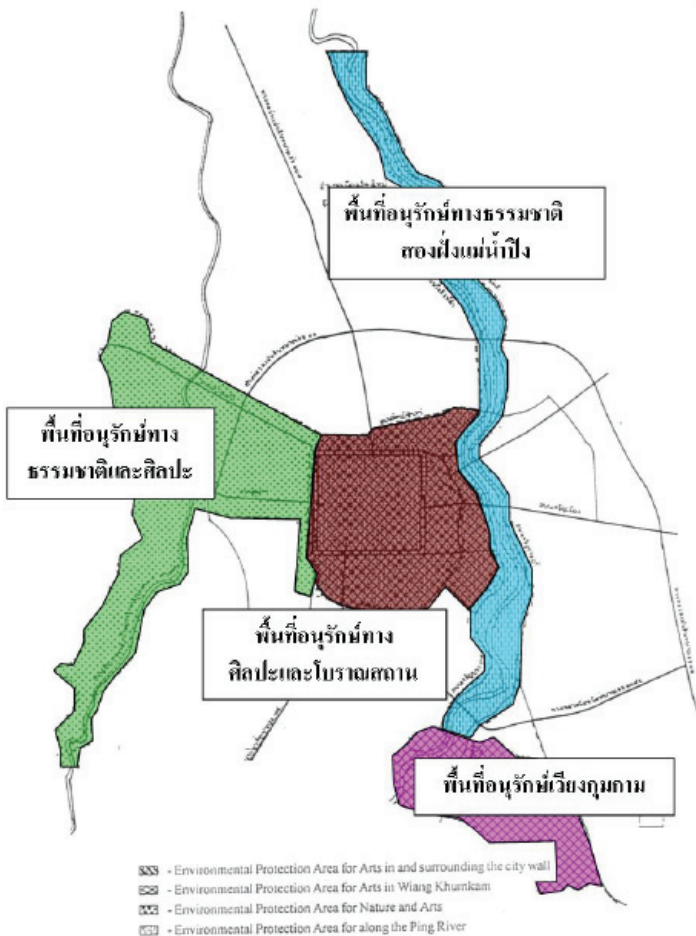
ตัวอย่างพื้นที่บริเวณชายขอบของดอยสุเทพ ย่านซอยวัดอุโมงค์ ถูกกำหนดให้เป็นพื้นที่สีแดงและสีส้ม ซึ่งหมายถึงว่าจะต้องมีการพัฒนาที่มีความหนาแน่นมากและหนาแน่นปานกลาง แต่ในช่วงสฤญญากาศกลับเกิดถนนแคบ 6 เมตร เกิดการสร้างอาคารสูงหก เจ็ดแปดชั้น เกิดการกระทบระบบนิเวศอย่างไม้หวงห้าม ตามที่เราสำรวจมามีต้นไม้พันกว่าต้น และก็มีไม้ใหญ่อื่นๆ อีกมากมาย

ข้อดีของผังเมืองรวมเมืองเชียงใหม่ในการปรับปรุงครั้งที่ 3

ผังเมืองรวมเมืองเชียงใหม่ ระหว่างการปรับปรุงครั้งที่ 3 ช่วงการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่มีผู้เข้าร่วมประมาณ 50 คนนั้น ทำให้เกิดคำถามขึ้นมาว่า “มันเป้งใจหรือยัง” ซึ่งผังครั้งนี้มีกระบวนการเจรจากันมานานกว่า 2 ปีโดยเฉพาะส่วนบริเวณย่านวัดเกต วัดอุโมงค์ และย่านนิมมานเหมินท์ ข้อดีของผังเมืองรวมเมืองเชียงใหม่ในการปรับปรุงครั้งที่ 3 ครั้งนี้คือ ผังเมืองมีลักษณะเป็นแบบสามมิติ บริเวณย่านวัดเกตเปลี่ยนจากสีแดงเป็นสีเหลืองทแยงขาว ย่านวัดอุโมงค์และย่านนิมมานเหมินท์มีข้อกำหนดควบคุมอาคารสูงไว้ให้ คือมีการควบคุมความสูงในช่วงที่จะเปิดไปดอยสุเทพ และบริเวณใกล้กับศาสนสถาน คือรวมมาอยู่ในผังเมือง ไม่แยกเป็นกฎกระทรวงต่างหาก และในการวัดความสูงจะวัดถึงยอดสูงสุด เปลี่ยนแปลงจากเดิมที่วัดแค่พื้นถึงเพดาน และยังเก็บพื้นที่สีเขียวไว้ทั้งๆ ที่ภาคเอกชนอยากให้เปลี่ยน และมีการกำหนดระยะห่างจากแหล่งน้ำสาธารณะต่างๆ แม้ว่าในทางปฏิบัติ บริเวณแหล่งน้ำได้ถูกรุกล้ำและเป็นเจ้าของไปหมดแล้ว

ข้อเสียของผังเมืองรวมเมืองเชียงใหม่

เมื่อดูจากผังคมนาคมขนส่ง พบว่า พื้นที่ 35 สาย ในเขตเมืองประวัติศาสตร์ เชียงใหม่ ถูกกำหนดให้มีการขยายถนนความกว้างระหว่าง 16 เมตร 20 เมตร และ 30 เมตร บางแห่ง 60 เมตร ในต่างประเทศ การขยายถนนในเขตเมืองเก่าไม่มีหรือหอคะที่จะมาขยายถนน

ผังเมืองนี้ อาจารย์ประสงค์ได้ไปทำที่เชียงใหม่ คือกำหนดว่าพื้นที่นี้น่าจะอนุรักษ์ แต่ผังเมืองนี้ก็ไม่ได้สะท้อนการศึกษาที่มีอยู่เดิม ลองนึกสภาพถนนประมาณ 2 เลน มันจะเป็นอย่างไร คนจะถูกเวนคืนไปอยู่ที่ไหน กรุงเทพฯ ได้พิสูจน์แล้วว่าการขยายถนนนั้นไม่ได้ช่วย

แก้ไขปัญหการจราจร ถนนในปัจจุบันไม่ได้ถูกใช้ให้รถแล่น แต่ถูกใช้เป็นที่ขายของและเป็น
ที่จอดรถ กลางคืนถนนเส้นนี้ไปไหนไม่ได้เลยเพราะมีการผัดข้าวผัดอยู่กลางถนน ชาวบ้านก็
ตั้งคำถามว่าพื้นที่ถนนมีเยอะแยะ ทำไมไม่ให้รถแล่น ทำไมต้องมาเอาพื้นที่ของเขาด้วย

“ถามว่าเปิงใจ
หรือยัง ภาพที่เห็น
นี้มีประชาชน
ประมาณ 400 คน
เป็นเจ้าแก๊ททั้งนั้น
ที่ไปยกป้าย ชูป้าย
ไม่ใช่มือบ๊อดตั้ง”

“บ้านเรือน และสิ่งสวยงามต่างๆ เหล่านี้ ต้องถูกทำลายไปอีกมาก และจะถูกพังทลาย
หายไป หากมีการขยายถนนในเชียงใหม่”

รากเหง้าของปัญหาอยู่ที่ไหน ?

พวกเราไม่ทราบว่าย่างใหม่ถูกกำหนดให้มีวิสัยทัศน์โดยใคร ชาวเชียงใหม่บอกเป็นนครชีวิตแห่งความบ้ำคลั่ง แต่วิสัยทัศน์บอกเป็นความมั่งคั่ง เราเป็นศูนย์กลางโน่นนี่ เยอะแยะไปหมด แต่ไม่เคยถามประชาชนว่าอยากเป็นไหม เช่น การเป็นศูนย์กลางอนุภาคลุ่มแม่น้ำโขง แต่จังหวัดเราไม่ได้ติดแม่น้ำโขง เราไปแย่งหน้าที่มาจากจังหวัดเชียงราย ซึ่งจริงๆ แล้ว จังหวัดเชียงรายควรจะทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการบิน เคยศึกษาไหมว่า เชียงใหม่มีปัญหามลพิษทางอากาศ ปัญหาคือการวางแผนโดยไม่คำนึงถึงขีดจำกัดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ ไม่นึกถึงประวัติศาสตร์ว่าชัยมงคลเป็นอย่างไร เรามีขีดจำกัดในเรื่องอากาศ จังหวัดเชียงใหม่ไม่ใช่พื้นที่ที่จะใช้กฎหมายเดียวกันและข้อกำหนดของผังเมืองก็มีช่องโหว่มากมายและสมควรที่จะได้รับการแก้ไข

ข้อเสนอทางออกในระยะสั้นที่เป็นสุญญากาศนี้คือ ต้องมีกฎหมายควบคุม และขอให้ยกเลิกโครงการขยายถนนในเมืองทั้งหมดเพื่อความสงบสุข พร้อมหามาตรการเพื่อเก็บรักษามรดกทางวัฒนธรรมให้ประชาชน ควรผลักดันให้รับประกาศใช้ผังเมืองรวมฉบับใหม่ และพิจารณาเรื่องการขยายถนน ในระยะยาวต้องมีการวางผังเมืองโดยภาคประชาชนปรับปรุงการใช้ที่ดิน และพิจารณาเรื่องย้ายสนามบิน